

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Sžf/37/2012
Identifikačné číslo spisu:	4011200621
Dátum vydania rozhodnutia:	29.05.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Baricová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:4011200621.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Baricovej a členov senátu JUDr. Jarmily Urbancovej a JUDr. Milana Moravu, v právnej veci žalobcu PANNA, s. r. o., so sídlom Jilemnického 4, Palárikovo, zastúpeného Advokátskou spoločnosťou s. r. o., JUDr. Tatianou Timoranskou, advokátkou, so sídlom Podzámska 32, Nové Zámky, proti žalovanému Finančnému riaditeľstvu Slovenskej republiky, so sídlom Lazovná 63, Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného zo dňa 09. mája 2011 č. I/224/10334-52806/2011/990886-r na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Nitre zo dňa 17. apríla 2012, č. k. 11S/130/2011-39, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Krajský súd v Nitre (ďalej aj „krajský súd“) napadnutým rozsudkom zamietol podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania v záhlaví označeného rozhodnutia žalovaného, ktorým tento potvrdil rozhodnutie daňového úradu Nové Zámky (ďalej aj „správca dane“) z 28. septembra 2010 č. 631/230/57808/10/Ši, (dodatkový platobný výmer na dani z pridanej hodnoty), vydaného podľa § 44 ods. 6 písm. b/ bod 1 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov účinného do 31. decembra 2011 (ďalej len „zákon č. 511/1992 Zb.“ alebo „zákon o správe daní“), ktorým správca dane po daňovej kontrole vyrubil rozdiel dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie I. štvrťrok 2005 v sume 673,- eur z dôvodu že platiteľ dane z pridanej hodnoty uviedol v daňovom priznaní k dani 1533,22 euro, pričom pri kontrole bola zistená daň 860,22 eura a rozdiel dane tak činí 673,- eur.

Krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku skonštatoval, že správne orgány sa dôsledne vypořádali s námietkami daňového subjektu pojatými v dôvodoch odvolania proti dodatčnému platobnému výmeru k dani z pridanej hodnoty za I. štvrťrok 2005.

I podľa krajského súdu z daňovej kontroly vykonanej u žalobcu za vyššie uvedené zdaňovacie obdobie

nesporne vyplynulo, že obchodné transakcie tak, ako ich žalobca deklaroval sa reálne neuskutočnili, teda nezodpovedajú realite, t. j. zdaniteľné plnenie v zmysle zákona 222/2004 Z. z. o DPH sa neuskutočnilo, lebo vecné a časové podmienky na odpočítanie dane neboli splnené, čo je základnou podmienkou pre uplatnenie odpočtu dane. Správca dane na základe šetrenia konštatoval v súlade so zabezpečenými dôkazmi, ako i svedeckými výpoveďami, že zdaniteľné plnenie podľa dodávateľských faktúr, na ktoré žalobca v konkrétnych zdaniteľných obdobiach realizoval daňový odpočet, vzhľadom k zisteniam, že išlo o porušenie zákona bolo len formálne a nepreukázal sa jeho reálny základ. Na základe tohto záveru potom aj samotné preukazovanie zaplatenia predmetných súm podľa vystavených faktúr nemohlo byť predpokladom na odpočítanie dane, keďže sa nejednalo o zdaniteľné plnenia, ale iba o plnenia ako také, resp. účelové, bez reálneho podkladu.

Krajský súd zhodne so žalovaným a správcom dane dospel k záveru, že v preskúmaných prípadoch sa nejednalo iba o hodnotenie správnosti alebo nesprávnosti textu na daňových dokladoch, ale o skúmanie splnenia zákonných podmienok pre odpočítanie dane. Pokiaľ si žalobca ako platiteľ dane z pridanej hodnoty uplatnil nárok na odpočítanie dane z dodávateľských faktúr, musí byť schopný preukázať, že zdaniteľné obchody boli reálne uskutočnené tak, ako ich deklaroval v daňovom priznaní, alebo v zmysle predložených dokladov, a to aj osobou uvedenou na týchto dokladoch, čo žalobca nevedel listinami preukázať, i keď ho zaťažuje dôkazné bremeno.

Žalobca nepreukázal svoje tvrdenia týkajúce sa účtovaných prác a služieb dodávateľom Stavebniny Čiky, s. r. o. z dôvodu, že práce a služby vrátane dane účtovanej faktúrami VF05/003 a VF05/004 boli uhradené na nepodnikateľský účet predchádzajúcej konateľky spoločnosti E., nakoľko dodávateľ má zablokovaný účet. Tvrdenia týkajúce sa dodania okrem iného poľnohospodárskych osív a realizovania poľnohospodárskych prác dodávateľom Lenka, s. r. o. sa preveriť nepodarilo z dôvodu, že tento dodávateľ nepredložil správcovi dane príslušné účtovné doklady.

Podľa názoru Krajského súdu neobstojí námietka žalobcu týkajúca sa nezákonného procesného postupu, nakoľko správca dane objasnil všetky skutočnosti v súvislosti s požiadavkami zákona a v nadväznosti na predložené faktúry a listiny zo strany žalobcu. Vysvetlil rozdiel medzi jednotlivými zdaniteľnými plneniami dodania tovaru alebo služby, preukázal existenciu skutočností rozhodujúcich pre svoje rozhodnutie, pre určenie rozdielu dane. Daňová kontrola bola ukončená vyhotovením protokolu bez prejednávania s daňovým subjektom, ktorý neprejavil záujem, resp. nevyužil svoje právo protokol so správcom dane prejednať. Správca dane svoj záver vo výroku rozhodnutia náležite zdôvodnil a podložil dôkazmi zabezpečenými v rámci daňovej kontroly. Kontrolovaný daňový subjekt výsledky vykonaného dokazovania nespochybnil. Žalobca mal dostatočný priestor na zaujatie stanoviska k jednotlivým skutkovým zisteniam správcu dane. Mal možnosť vyjadriť sa ku kontrolovaným daňovým dokladom, byť pri výsluchoch vypočúvaných svedkov a mal možnosť klásť im otázky a zaujať stanovisko.

Pokiaľ ide o rozsudok Súdneho dvora Európskeho spoločenstva (pozn. Najvyššieho súdu Slovenskej republiky - t. č. „Súdny dvor Európskej únie“) v spojených prípadoch C-439/04 a C-440/04 (rieši dodávku uskutočnenú platiteľom dane, ktorý nevedel alebo nemohol vedieť, že dotknuté plnenie bolo súčasťou spolu podvodu spáchaného predávajúcim), na, ktorý žalovaný poukazoval, krajský súd uviedol, že tento sa na prejednávajúcu vec nevzťahuje, nakoľko v danej veci daňový subjekt porušoval účtovné predpisy, v dôsledku, ktorého nezákonného postupu nesplnil podmienky pre odpočítanie dane z pridanej hodnoty deklarovaných služieb a tovaru.

Z týchto dôvodov krajský súd žalobu zamietol.

O trovách konania rozhodol súd podľa § 250k OSP tak, že neúspešnému žalobcovi náhradu trov konania nepriznal.

Proti rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca. V odvolaní sa nestotožnil s rozhodnutím krajského súdu, ktorý nespochybnil postup žalovaného ani správcu dane, hoci podľa názoru žalobcu tieto orgány vychádzali pri svojich rozhodnutiach z nesprávnej aplikácii jednotlivých ustanovení zákona č. 511/1992 Zb., pričom namietal konkrétne porušenie ustanovení § 2 a § 29 tohto zákona.

Výtýkal, že správca dane počas celej daňovej kontroly a následne aj v dodatočnom platobnom výmere spochybňoval reálne dodanie tovaru a služieb od obchodnej spoločnosti stavebniny Čiky, s. r. o. a od spoločnosti Lenka, s. r. o., pričom žalobca už v podanej žalobe odôvodňoval reálnosť dodaných tovarov a služieb okrem iného tým, že náklady na vynaložené služby, ktoré žalobca zabezpečoval prostredníctvom týchto spoločností sú v priamej súvislosti s príjmami a tržbami žalobcu, výsledkom

čoho je dosiahnutý hospodársky výsledok. S touto argumentáciou sa podľa žalobcu žalovaný ani krajský súd nezaoberali. Medzi všetkými subjektmi obchodných vzťahov, ktoré žalovaný spochybňuje, prebiehalo reálne plnenie, ktoré bolo podložené účtovnými dokladmi, správnosť ktorých z hľadiska účtovného a daňového po formálnej stránke žalovaným nebola spochybnená ani na strane žalobcu, ani na strane dodávateľa služby. V konaní bolo tiež preukázané, že žalobca nemá vlastných zamestnancov, napriek tomu, že podnikateľskú službu reálne vykonával. Poukazoval na to, že žalovaný spochybnil všetky námietky žalobcu podstate z toho dôvodu, že niektoré úkony zúčastnených obchodných partnerov boli vykonávané na základe zastúpenia tou istou osobou, čo je obdobný prípad ako obchod uzavretý medzi spriaznenými osobami. Ďalej žalobca namietal, že sa od neho požaduje nad rámec jeho možnosti preukázať skutočnosť, ku ktorým listinné dôkazy nemôže zabezpečiť. Každá z dotknutých spoločností má svojich štatutárnych zástupcov a sama zodpovedá za riadne vedenie účtovníctva a za plnenie si daňových povinností. Správca dane nespochybnil vykázané tržby za predané výrobky a uznal výnosy, na základe čoho by mal prijať aj argumentáciu daňovníka o tom, že na dosiahnutie výnosov je potrebné vynaložiť určité náklady. Zákon o dani z príjmov (zákon č. 595/2003 Z. z. o dani z príjmov v znení neskorších predpisov - ďalej len „zákon o dani z príjmov“) nevyžaduje ďalšie podmienky pre to, aby daňový výdavok u daňovníka mohol byť uplatnený. Žalobca vo svojom odvolaní zo dňa 16. novembra 2010, vo svojom vyjadrení zápisnici o ústnom pojednávaní zo dňa 01. apríla 2010 a vo svojom vyjadrení k zápisnici zo dňa 13. mája 2010, predložil správcovi dane podrobné vysvetlenie k jednotlivým neuznatým faktúram, v dôsledku čoho sa na tomto mieste pridrižiava svojich argumentácií obsiahnutých v žalobe.

Vzhľadom na uvedené žiadal žalobca odvolací súd, aby rozsudok Krajského súdu v Nitre zmenil tak, že rozhodnutie žalovaného, ako aj správneho orgánu zruší a vráti vec žalovanému na ďalšie konanie.

K podanému odvolaniu sa vyjadril žalovaný dňa 08. júna 2012, pričom uviedol, že sa v plnom rozsahu pridrižiava písomného vyjadrenia k žalobe vzhľadom k tomu, že odvolanie podané žalobcom neobsahuje žiadne nové skutočnosti ako tie, ku ktorým sa už žalovaný vyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 OSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk § 156 ods. 1 ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu vo veci samej nie je možné priznať úspech.

V správnom súdnictve prejednávajú sudy na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 OSP).

Úlohou správneho súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy OSP je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi, či rozhodnutie obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda, či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúceho vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci správneho prieskumu, súd teda skúma procesné pochybenie správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá by mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 OSP).

Správny súd pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu v konkrétnej veci sa sám v zásade obmedzí na otázku, či vykonané dôkazy, z ktorých správny orgán vychádza, nie sú pochybné najmä kvôli prameňu z ktorého pochádzajú, alebo pre porušenie niektorej procesnej zásady

správneho konania a ďalej na otázku, či vykonané dôkazy logicky robia vôbec možným skutkový záver, ku ktorému správny orgán dospel. Správny súd pri preskúvaní zákonnosti správneho rozhodnutia a postupu správneho orgánu posudzuje, či správny orgán aplikoval na predmetnú vec relevantný právny predpis.

Najvyšší súd po oboznámení sa súdnym a administratívnym spisom zistil, že správca dane vykonal u žalobcu daňovú kontrolu na daň z pridanej hodnoty okrem iného za zdaňovacie obdobie roka 2005. Po skončení daňovej kontroly bol protokol o výsledku zistenia daňovej kontroly spolu s výzvou zaslaný žalobcovi na vyjadrenie. Žalobca svoje právo nevyužil, v deň stanovený v doručenej výzve na vyjadrenie sa k protokolu a na jeho prerokovanie sa na daňový úrad nedostavil a v zákonom stanovenej lehote sa k protokolu nevyjadril.

Odpočítanie dane bolo uplatnené na základe faktúr prijatých od dodávateľa stavebniny Číky, s. r. o., Palárikovo (t. č. Stavebniny Néma, s. r. o., Tehla 162). V kontrolovanom zdaňovacom období I. štvrťrok 2005 správca dane neuznal právo na odpočítanie dane z faktúr číslo VF 05/003, (dátum vzniku daňovej povinnosti 31. januára 2005), za práce a služby I/2005 v evidencii dane z pridanej hodnoty, vydané dňa 31. januára 2005 ako doklad číslo DF 05/006 a VF 05/004, (dátum vzniku daňovej povinnosti 28. februára 2005) za práce a služby 2/2005 zaevidovanej dňa 28. februára 2005, ako doklad číslo DF 05/013. Správca dane počas výkonu daňovej kontroly zistil, že účty č. 43332005445/7500 a č. 1787020658/0200, ktoré sú na faktúrach vyhotovených v mene Spoločnosti stavebniny Néma, s. r. o., nie sú u správcu dane registrované ako podnikateľské účty tohto daňového subjektu. Prvý účet je vedený na meno E. a je nepodnikateľským účtom fyzickej osoby, konateľky spoločnosti stavebnými Číky, s. r. o., do 25. apríla 2005 a zároveň spoločníčky kontrolovaného daňovníka PANNA, s. r. o. a konateľky daňovníka PANNA, s. r. o. od 20. januára 2004 do 12. marca 2007. Ďalší účet je tiež účtom E. a je nepodnikateľským účtom fyzickej osoby, konateľky spoločnosti Stavebniny Číky, s. r. o.. Správca dane počas vykonávania daňovej kontroly požiadal daňový úrad Levice o vykonanie šetrenia za účelom preverenia reálneho dodania služieb uvedených na faktúrach, vyhotovených v mene platiteľa, t. j. aj na faktúrach, z ktorých si platiteľ uplatnil právo na odpočítanie dane v kontrolovanom zdaňovacom období. Podľa zistení správcu dane daňového úradu Levice, daňový subjekt na adrese zapísanej v obchodnom registri skutočnosti nesídlí. Na adrese sídla spoločnosti sa nenachádzajú žiadne priestory na podnikanie. Na uvedenej adrese je rodinný dom ktorý vlastní otec konateľa spoločnosti. Podľa vyjadrenia rodičov konateľa spoločnosti a starostu obce Tehla, sa konateľ E. v období viacerých rokov zdržiava v zahraničí. Daňové priznania, vrátane hlásenia o vyúčtovaní dane vyhotoveného v mene spoločnosti Néma, s. r. o., na ktorých je uvedené, že ich vyhotovil E. konateľ, boli vyhotovované aj v období, keď sa konateľ spoločnosti mal zdržiavať mimo územia Slovenskej republiky. Správca dane v žiadnom z doterajších konaní nezískal účtovnú evidenciu, účtovné doklady a ďalšie evidencie tejto spoločnosti. Na základe uvedených zistení správca dane Daňový úrad Nové Zámky konštatoval, že pravdivosť a reálnosť fakturovaných služieb nebolo možné prostredníctvom daňového konania overiť a zároveň nebolo možné overiť, či platiteľ, ktorý je na faktúre uvedený ako dodávateľ, fakturované služby reálne dodal, či faktúra bola vyhotovená tým, kto je v nej uvedený, či na faktúrach deklarovaný dodávateľ ich eviduje vo svojej účtovnej evidencii a v evidencii dane z pridanej hodnoty, a či mu ako platiteľovi vznikla daňová povinnosť pri uskutočnení zdaniteľného obchodu - dodania služieb. Správca dane konateľa spoločnosti žalobcu o všetkých zisteniach priebežne informoval pri ústnych pojednávaniach a žalobca sa k zisteniam písomne vyjadroval. Žalobca však nepredložil žiadne dôkazy, ktorými by preukázal svoje tvrdenia uvedené v písomnom vyjadrení k zápisnici. Nepreukázal ani, že vyfakturované služby boli reálne poskytnuté platiteľom, ktorý je na faktúrach identifikovaný ako dodávateľ, a že tomuto platiteľovi pri uskutočnení zdaniteľného obchodu vznikla daňová povinnosť.

Podľa § 19 ods. 1 zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení účinnom v rozhodnom čase (ďalej len „zákon o DPH“), daňová povinnosť vzniká dňom dodania tovaru. Dňom dodania tovaru je deň, keď kupujúci nadobudne právo nakladať s tovarom ako vlastník. Pri prevode alebo prechode nehnuteľnosti je dňom dodania deň odovzdania nehnuteľnosti do užívania, ak je tento deň skorší ako deň zápisu vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností. Pri dodaní stavby na základe zmluvy o dielo alebo inej obdobnej zmluvy, je dňom dodania deň odovzdania stavby.

Podľa § 49 ods. 1 zákona o DPH právo odpočítať daň z tovaru alebo zo služby vzniká platiteľovi v deň, keď pri tomto tovare alebo službe vznikla daňová povinnosť.

Podľa § 49 ods. 2 písm. a/ zákona o DPH platiteľ môže odpočítať od dane ktorú je povinný platiť, daň z tovarov a služieb, ktoré použije na účely svojho podnikania ako platiteľ, s výnimkou podľa odsekov 3 a 6. Platiteľ môže odpočítať daň, ak je daň voči nemu uplatnená iným platiteľom v tuzemsku z tovarov a služieb, ktoré sú alebo majú byť platiteľovi dodané.

Podľa § 51 ods. 1 písm. a/ zákona o DPH právo na odpočítanie dane podľa § 49 môže platiteľ uplatniť ak pri odpočítaní dane podľa § 49 ods. 2 písm. a/ má faktúru od platiteľa vyhotovenú podľa § 71.

Podľa § 29 ods. 8 zákona č. 511/1992 Zb. v znení platnom v čase výkonu daňovej kontroly, daňový subjekt preukazuje skutočnosti, ktoré majú vplyv na správne určenie dane a skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v priznaní, v hlásení a vyúčtovaní, alebo, na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcom dane v priebehu daňového konania, ako aj vierohodnosť, správnosť alebo úplnosť povinných evidencií alebo záznamov vedených daňovým subjektom.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej „najvyšší súd“) sa v plnom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozsudku krajského súdu, a preto sa v súlade s § 219 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP obmedzuje len na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozsudku a na zdôraznenie uvádza, že je nevyhnutné pre účely § 49 ods. 1 a nadväzne § 51 ods. 1 zákona o DPH, kumulatívne splnenie všetkých zákonom definovaných podmienok ich vzájomnej súvislosti, t. j. preukázania vecného súvisu medzi prijatým zdaniteľným plnením a daňovým dokladom ktorým platiteľ dane deklaruje prijatie zdaneného plnenia. Pre splnenie zákonných podmienok pre vznik nároku na odpočet dane nepostačuje iba predloženie dokladov (faktúra) s predpísaným obsahom. Daňové doklady musia jednoznačne preukazovať prijatie zdaniteľného plnenia, skutočnosť, že zdaniteľné plnenie bolo prijaté od platiteľa, ktorý fakturoval zdaniteľné plnenie. Pokiaľ nie je preukázané, že tieto hmotnoprávne podmienky boli splnené nepostačuje na vznik nároku na odpočet dane len samotná existencia daňového dokladu, hoci by obsahoval všetky formálnoprávne náležitosti.

Z obsahu pripojených spisov najvyšší súd považuje za nesporne preukázané, že k reálnemu plneniu v tomto prípade neprišlo, o čom svedčí najmä fakt, že deklarovaný dodávateľ nepreukázal že v danom čase vyvíjal činnosť, nakoľko konateľ bol dlhodobo v zahraničí, a to najmä v čase vydania faktúr, že účty k faktúram vyhotovené v mene spoločnosti dodávateľa nie sú u správcu dane registrované ako podnikateľské účty, ale sú to nepodnikateľské účty fyzickej osoby, že správca dane v žiadnom z doterajších konaní nezískal účtovnú evidenciu, účtovné doklady a ďalšie evidencie spoločnosti dodávateľa, na základe čoho nebolo možné preveriť pravdivosť a reálnosť fakturovaných služieb. Aj z ďalších zistení správcu dane vyplýva, že v prípadoch, ktoré sa týkali dodávateľa mal dodávateľ v čase vystavenia faktúr zablokovaný účet.

Pokiaľ žalobca v odvolaní namietal, že skutkový stav bol nesprávne právne posúdený, najvyšší súd sa s touto námietkou zhodne s názorom krajského súdu nestotožňuje. V danom prípade nepostačuje, pokiaľ si platiteľ uplatňuje nárok na odpočítanie dane z dodávateľskej faktúry, iba predloženie účtovných dokladov a zmluvu, pretože uskutočnenie zdaniteľného plnenia je potrebné preukázať nielen po formálnej, ale aj po obsahovej stránke. K tejto námietke dáva žalobcovi najvyšší súd do pozornosti, že v zmysle vyššie citovaného ustanovenia § 29 ods. 8 zákona o správe daní, je dôkazné bremeno na strane daňového subjektu. V daňovom konaní je povinnosťou daňového subjektu preukázať všetky tvrdené skutočnosti, pričom správca dane tieto dôkazy posudzuje. Správca dane, ktorý získal oprávnené pochybnosti o tom, či bola predmetná služba dodaná, nie je povinný dokazovať jej nedodanie, ale daňový subjekt musí viesť preukázať uskutočnenie zdaniteľného plnenia osobou uvedenou v predkladaných faktúrach. Ak daňovník neunesie v tomto zmysle dôkazné bremeno, nemôže byť úspešný pri uplatnení nároku na odpočet DPH.

Tento právny názor nie je v rozpore s rozsudkom Súdneho dvora Európskej únie vo veci Mahagében kft

(C-80/11 a C-142/11), v zmysle ktorého daňový orgán síce nemôže od zdaniteľnej osoby uplatňujúcej si nárok na odpočet DPH všeobecne požadovať jednak preverenie, že osoba, ktorá vystavila faktúru vzťahujúcu sa na tovar a služby, na základe ktorej sa požaduje vykonanie tohto nároku, spĺňa podmienky zdaniteľnej osoby, disponovala predmetným tovarom a bola schopná ho dodať a splnila si svoju povinnosť podať daňové priznanie a uhradiť DPH, z dôvodu ubezpečenia sa, že na strane predchádzajúcich subjektov nedošlo k nezákonnostiam alebo daňovému podvodu, a jednak, aby v tejto súvislosti disponovala takýmito dokumentmi, avšak podľa judikatúry Súdneho dvora Európskej únie členské štáty sú povinné overovať daňové priznania zdaniteľných osôb, ich účtovné závierky a ostatné relevantné dokumenty (pozri rozsudky zo 17. júla 2008, Komisia/Taliansko, C-132/06, Zb. s. I-5457, bod 37, a z 29. júla 2010, Profaktor Kulesza, Frankowski, Jóźwiak, Orłowski, C-188/09, Zb. s. I-7639, bod 21). Na tento účel stanovuje smernica 2006/112 a predovšetkým jej článok 242 povinnosť každej zdaniteľnej osoby viesť dostatočne podrobné účtovníctvo s cieľom umožniť uplatnenie DPH a jej kontrolu daňovým orgánom. Na uľahčenie výkonu tejto činnosti články 245 a 249 tejto smernice uvádzajú právo príslušných orgánov na prístup k faktúram, ktoré je zdaniteľná osoba povinná uchovávať podľa článku 244 tejto smernice.

Žalobca ako podnikateľský subjekt, má byť dostatočne oboznámený so svojimi povinnosťami daňovníka vo vzťahu k správcovi dane, ktoré vyplývajú z daňových zákonov. Dá sa preto oprávnené očakávať od daňovníka vedomosť o tom, že má v zmysle daňových predpisov preukázať pri predpokladanej daňovej kontrole, že k zdaniteľnému plneniu z skutočne došlo a preukázať, kto uvedenú službu skutočne poskytol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky nezistil žiadne, žalobcom všeobecne namietané porušenia ustanovení § 2 a § 29 zákona č. 511/1992Zb. o správe daní a poplatkov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukazom na závery uvedené vyššie, považoval námietky žalobcu vznesené v odvolaní proti rozsudku Krajského súdu za nedôvodné, ktoré nemohli ovplyvniť posúdenie danej veci, keď Krajský súd sa s námietkami vznesenými v žalobe náležite vysporiadal a stotožniac sa s dôvodmi napadnutého rozsudku napadnutý rozsudok Krajského súdu v Nitre ako vecne správny, podľa § 250 j ods. 3 veta druhá OSP a § 219 ods. 1 OSP potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 250k ods. 1 OSP, keďže žalobca v konaní úspech nemal a žalovaný zo zákona nemá na náhradu trov konania právo.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.